

שיעור במוראל

לכן: כאשר רע לך, קשה לך, אינך מרוצה וכו' — אל תנסה לגעת מזה, תשיר ואל תחשוב. שמור רק על המוראל.

סוגי המוראל: אין מוראל אחד לכולם. קבוצה ומוראלה, עם עם ומוראלו.

חוק ההיפוך: המוראל הגבוה שלך הוא המוראל הנמוך של יריבך.

לכן: אם התבוסתנים משתלטים על אמצעי-התיקשור, רת, המוראל שלהם עולה, ואילו המוראל של העם יורד. אם העם משתלט על אמצעי-התיקשורת, יורד, אוטומאטי, מית, המוראל של התבוסתנים, וכתוצאה עולה מוראל העם (להלן: מוראל לאומי — להבדיל ממוראלים אחרים).

חוק עמוד השדרה (או בעיות הגב של ישראל): מוראל לאומי גבוה זוקף קומה בפני עולם אכזר, מוראל לאומי נמוך משפיל קומה בפני עולם שמח-לאידי

עכשיו אנחנו יודעים שמוראל זה לא שימחה, לא גאווה, לא הצלחה, לא רוח-עמידה, לא רוח-קרב, לא מוסר, לא מוסר-השכל. בקיצור, סיבכתי אתכם וסיבכתי גם את עצמי. אז מה זה בכל זאת מוראל בעברית?

הגדרת המוראל: מוראל זה מוראל

ונסיים בשיר העממי:

שלחי לי תחתונים וגופיות
כאן כולם כמו אריות
נלחמים כמו חיות
מוראל ממש גבוה.

שלום תלמידים. היום נלמד על מוראל. נא לפתוח מחברות ולרשום.

- מוראל — מילה לועזית שפירושה: מוסר, מידות טובות, מוסר-השכל. וגם: רוח-קרב, כוח-עמידה. זה מהמילונים. אבל יש גם מילה עברית, מוראל, שהיא פיתוח ישראלי מקורי. בשיעור זה ננסה לעמוד על המילה, שימושיה ומשמעותה.
- (א) מוראל הוא זקטור (כוח עם כיוון). למוראל שני כיוונים: למעלה, או למטה.
- (ב) המוראל נמרד במעבדה ביחידות עשרונות (אחר-זים) על פי סקרי דעת-קהל.
- (ג) הוכחה לקיומו: כתוב עליו בעיתון — משמע שהוא קיים.
- כפי שלמדנו בשיעור הקודם, ישנן מידות שונות: מי-דוד אורד, מידות כוח, מידות טובות, מידות רעות וכו' וכו'. נציג בפניכם את הקשר בין מוראל ומידות.

אקסיומת המוראל: מוראל גבוה = מידה טובה. מוראל נמוך = מידה רעה.

ולכן: אם טוב לך, אתה שר. אם אתה שר יש לך מוראל גבוה (שירה = מידה טובה). אם רע לך, המוראל נמוך. אם תשיר כשרע לך, יעלה המוראל — משמע יהיה לך טוב. מסקנה: כשהמצב גרוע יש לשאוף להרים את המוראל. את המוראל אפשר להרים על-ידי: ג'ק, שירה, תרו"מות, טרמפים, אופוזיציה, "מעריבי". המוראל יורד בגלל: ירידה, קואליציה, ג'ק מקולקל, מלוויזיה.

חוק התחליף: מוראל גבוה זה כמו שימחה, שביעות-רצון, נוחיות, וכן גם כמו מחשבה ותודעה — אבל זה לא.

כומר יקר, רק שבוע עבר, וכבר יש חטא חדש.

השבוע קיבלתי סטנסיל מוועד-העובדים שלי, ובו מבשרים לי ש-תרמו בשמי יום-חופשה אחד לטובת כוחות הביטחון, וגם הו-סיף הוועד שאם אינני מסכים, עלי להודיע על-כך בכתב.

אתה צריך להבין, כומר יקר, הייתי שמח ונרגש לשמוע על שיחרור החטופים, וגם גאה ומרו-צה להיוודע כי במיסים הכבדים שאני משלם במשכורתי הצנועה, מקימה עבורי המדינה מערכת-הגנה משוכללת ויעילה שכזאת — אבל להיות מותרים? בשום אופן לא! אילו חשבתי שאין די במה שאני משלם למדינה, הייתי ניגש ביוזמתי למס-ההכנסה ומו-סיף עוד. ובכלל, התעצבנתי, כו-חות הביטחון לא זקוקים לי-צדקה כל פעם שהם תוקעים גול, ולסיפרי-מחדל כל פעם שמפס-פסים. אז מה פיתאום באים האידיוטים מהוועד ותורמים ב-שמי? הודעתי להם בכתב שאי-נני מסכים.

אבל בלילה התהפכתי במיטה, והמצפון דימם על הסדינים ה-נקיים. אולי חטאתי, אולי בכל זאת צריך הצבא את תמורת יום-החופשה שלי.

הבוקר ניגבתי את המצפון ה-דולף, נתתי גרוש לעני, תרמתי לצה"ל את הסנדלים החדשים שקניתי, ולקחתי ספיישל אל תא הווידוי.

אז תן מחילה, כומר יקר.

אידיוט — אבל עם מוראל גבוה

סתם אידיוט

קוני-למל

מגמגם קבעו שיאים חדשים של יו-בש בתולדות ההומור). יש גם שיר, רה, ריקודים, שמפניה, נשים וכו' — פולקלור אידישאי-גיזעי.

הכוונה למין יצורים דביליים עם זקנים מודבקים, מעילים שחורים וכובעים משונים, שכל הזמן מקפ-צים ומפזזים ומדברים עברית-של-הבימה במיבטא ברונקסי-אוקראי-ני עילג. הפזזים המשונים האלה, כך מתברר, הם חסידים מחצרו של הקוקו הזקן שהוא גם חכם וגם אמריקאי וגם עשה קפיטאל לא-קטן וגם החביא אותו בשביל ש-ההיה עלילה.

אז נא להכניס בתחתית הרשי-מה, הרבה מתחת לשווילי ולעוב-דיה, את הבמאי זילברג מקוני-למל ואת סירטי רול אשר הוכיחו שאין קרקעית לשפל של הקולנוע הישראלי. שילכו הביתה שילכו!

געפילטע פֿיחס

מי שהמציא את כינוי-הגנאי "סירטי הבורעקאס" היה בטוח ב-עליונותו האיכותית והתרבותית של האשכנזי-היוצר על אחיו הפרענק ממנו, הבור ממנו והמנטאלי ממנו. ובכן, רבותי, באותה תקופה בה ישבו הפרענקים במערות וקיפצו מעץ לעץ, ישבו אחיהם האשכנזים בגולה המרוחת והקימו שם תר-בות למופת — תרבות המשמשת נושא בלתי-נדלה ליצירה קולנועית אשכנזית מקורית — גל, "סירטי הגעפילטע פֿיש" — שפיסגתו היא ללא ספק, קוני-למל מכה שנית. מה אין קוני-למל — הכל יש. עלילה מטופשת, הצחקות אידיו-טיות (החוכמות עם התאום-הכפיל-

מלמיליאן הקטן

הניצחון ההיסטורי של בית"ר ירושלים בגמר הגביע, הביא להתעניינות מוגברת בכדורגל אצל ילדי העיר, והגביר את הפופולאריות של מישחק זה ביחס לשאר מישחקי הילדים, הנהוגים בעונה יבשה זו.

זה לא כמו פעם, שכדי לשחק כדורגל היו זורקים את החולצה על הגדר, שלא תתלכלך, ומורידים את נעלי-השפיץ, כדי לא לעשות פאולים. היום כדורגל זה כמו צלילה — ציוד מלא ניתן להשיג רק בחנויות הספורט המובחרות, והילדים הנל"בים של ההורים המסורים משחקים שערים-קטנים או סטאגנה, כשהם עטופים בלבוש הכדורגלני לכל פרטיו ודיקדוקיו.

הציוד הוא קצת מסורבל, אבל עושה רושם טוב: חולצת כדורגל ציבעונית (בצבעי הקבוצה האהודה) עם מיספר על הגב (בעניין המיספרים כולם חלוצים או קיצוני-סופה — עדיין לא נראה הילד שלבש חולצה מס' 3, למשל), מיכנסי-משי בצבע המתאים, גרביים ציבעוניות עד הברכיים, נעלי כדורגל, "אדידאס" עם מסמרים מיוחדים ותחבושת-אלסטית לברך הבועטת — כראוי לילד שהחלים מפציעה. לילדים-שוערים קונים גם מגיני-ברכיים, כפפות וכובע-מצחיה לחורף. והעיקר — כדור אולימפי שחור-לבן עם שש חותמות אופישל מייד אין איטלי, 450 ל"י לפני מע"מ.

וכך אפשר לראות בכל פינה ועל כל דשא רענן, את ג'רי פראנסיס בן העשר-וחצי בפסים תכלת-לבן מקרקס את מלמיליאן הקטן, בשחור-צהוב, עם 8 על הגב — ובל פארקס מזנק באומץ ומתעצבן על אמא שלו שקוראת לו הביתה לעשות חוברת חופש.

אבל מה, התחפושית לא תעזור להם. רואים תיכף שאלה יהיו אקדמאים כשהיו גדולים. את כדורגלני העתיד של ירושלים אפשר למצוא בקטמון ובמוסררה, והם עדיין משחקים יחפים בכדור גומי מפוצץ מזמן.